

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

Ben. L. S.

TONER FRÅN TYROLEN

AF

[L. F. A. Löffler.]

FR. L—R.

1878—1879.

TRYCKT SOM HANDSKRIFT.

UPSALA
1882.

Löffler, Fr.

UPSALA, ROB. SCHUMBURGS TRYCKERI.

Rob. Schumburg

Nytt lif.

Matt lifvets lågor brunno,
Halft slocknadt var mitt öga,
Och alla pulsar runno
I mina lemmar tröga.
O, ren förstod jag föga,
Hvad mina blickar funno!
De svaga, ej de hunno
Mer upp till rymder höga. —

Men se! Naturens krafter,
Pånyttfödt lifvets safter,
Nytt lif i mig ingjutit.
Och nu, hvad syner ljusa
Min andes blickar tjusa!
Ny väg mitt lif sig brutit!

Meran, Nyårsnatten 1879.

Till min mor,

på hennes födelsedag, d. 7 Dec., med en ros.

Mellan nord och söder knytes
Ömt ett rosenband i dag.
Frisk som rosen, när hon brytes
Skön af knoppande behag,
Varm som söderns sol den rika,
Som Tyrolerhimlen ren,
Glad som Adige tillika,
Där han yr från sten till sten,
Så min välgångsönskan sändes,
Sådan är min välgångsbön.
Må så varma, som de kändes,
Dig de nå trots nordansön! —
Ringa gåfvan ej förtryte!
Bättre eger icke ja.
Mellan nord och söder knyte
Den ett rosenband i dag.

Meran, Dec. 1878.

Rosens död.

(Ett Decemberminne.)

Hvad vinterköld! — Männ' den har rosen bräckt,
Som än i går så full af lif sågs vara? —
Nej, ännu strålände i färger klara
Bland vintergröna blad hon lyser täckt.

Hon lutar hufvudet likväl! — Förskräckt
Jag sakta hviskar: »Männ' hon sofver bara?» —
»Nej, hon är död», hörs nordanvinden svara,
»I natt jag äntligt dotta lifvet stäckt».

Så rosen dör uti Tyrolerland,
Lik vägen krossad emot klippans barm,
Med lifvets fullhet än i dödsminuten.

Hur skönt att slockna så med själn i brand,
Med färg på kinden och med kraft i arm,
Ej vissna bort till kropp och sinne bruten!

Meran, Dec. 1878.

Nyårsbref

till — —.

Tack för det blad, som till mig bar
Din hälsning uti juledar!

Tack för den bild af hemmets land,
Du målat med så fin en hand!

Tack för den fläkt, som smekt min kind,
Af barrdoft och af hafvets vind!

Tack för den glimt af juleljus,
Du sändt med vindens orgelbrus!

Tack för Din varma välgångsbön!
Tack för Din sång, så frisk, så skön!

Från Adiges och alpers land
Ett återsvar till Mälarns strand

Med detta lilla bladet går:
Ett rikt välsignadt *godt nytt år!*

Meran, Dec. 1878.

Indignatio facit versus.

Es mäg sich feindliches ereignen,
 Du bleibe ruhig, bleibe stumm.
 Und wenn sie dir die Bewegung
 läugne,
 Geh' ihnen vor der Nase herum.

Göthe.

Mig tro, min vän, du skall ej alltid svärma,
 Som nu för frihet, emot mörkrets här!
 Den dag skall gry, då du med mindre värma
 Skall ta dig an Gambetta och Thiers.

Mig tro, min vän, jag känner till det där!
 När en gång femtitalen dig sig närma,
 Då skall du se, hur sig alt mera fjärma
 De fantasier, som din ungdom när. —

Jag svarar ej. Af harm och vrede kväfs
 Min röst; men ögat flammar, bröstet häfs
 Ett ögonblick, sen gömmer jag de orden. —

Skall så det ske? O död, uti din famn
 Förr sänk mig ned och pläna ut mitt namn,
 Det fega, falska, flyktiga från jorden!

Meran, ³¹/₁₂ 1878.

Mig säg, hur sånger födas.

Mig säg, hur sånger födas,
Hur ton man träffar på!
Väl mycken konst och mödas
Förening fordras må? —
Ej så du ton skall få.
Af konst och tvång de dödas,
De låta sig ej nödas,
Nej sånger födas så:

Som blixtnifrån det höga,
Som glimt af gyllne solen,
Som norrskenskrans vid polen
De flamma för ditt öga,
Som nyss i dunklet spanat
Och sångens glans ej anat.

Meran, $\frac{1}{4}$ 1879.

Léon Gambetta.

Uti Versailles Du ordets blixtar slungar
Emot de svartes och de hvites följe.
Hur majestätisk, stolt Din stämma ljungar,
När Du klär af dem deras falska hölje!

Bort hafvets stormflod den förmätne skölje!
Så önska ifrigt alla jordens kungar.
De frukta Dig och Dina lejonungar,
Du franska lejon *)! — Fritt man Dig förfölje!

Ej för försåt och ej för hot Du skyr,
Men Du står djärf och styr med kraft i greppet
Det sköna, stolta franska linjeskeppet.

O, undan bränningar och skär det styr!
Det blir Ditt storverk, Frankrikes diktator.
Så blir likväl till sist Du triumfator.

Meran, ²/₁, 1879.

Anm. Ofvanstående författades kort efter den Fourtougambettaska duellen och tiden för den påstådda europeiska koalitionen mot Frankrike.

*) Léon = lejon.

Rhenfallen vid Schaffhausen.

Ett reseminne.

Spritt, yr och skumma, fall och stänk,
Du fria, glada, stolta Rhen,
I morgnens solens strålar blänk
Med tusen pärlledroppers sken.
Det fria Schweiz du lemnar re'n
Och nu på sans och ordning tänk!
Nu stilla, varligt ned dig sänk
Uppå den tyska åkerren.

Där gäller det sig ta i akt,
Ej sina dammar spränga,
Där gälla lagar stränga.
Där står en skara »skyddsmän» vakt,
Som frihets fröjd ej tåla.
Där får ej hjärt du stråla.

Meran. ²/₁ 1879.

Till mitt fädernesland.

I ton och sång jag viger in mitt unga,
Mitt friska lif åt Dig, mitt fosterland!
Fast svag är tonen, låt för dig mig sjunga,
Då harpans strängar jag slår an ibland.

Du ledde pilten med en moders hand,
Ditt språk först stapplade hans barnatunga,
Bland blomsterstänglar, som för vinden gunga,
Din skönhet fann han först, vid Vetterns strand.

Så lade sången Du i gossens sinne —
Den hvilat länge halft förglömd där inne —,
Och nu tag skörden af Din sådd emot!

Med ödmjukt sinne så, mitt land, jag beder,
Då sångens hyllning nu af mannen neder
Med tack och kärlek lägges för Din fot.

Meran, $\frac{4}{1}$, 1879.

Hemlängtan.

I fjärran hamn jag ren sen länge vankar,
Såg ej på år af hemmets kust en strimma;
Och nu hvad längtan sig inom mig samkar
Och växer, stormen lik, med hvarje timma.

Till kära landet höljdt i snö och dimma,
Till höga Nord de segla mina tankar.
Vor' ren jag där! Had' ren jag kastat ankar
I hemmets hamn, där kända fyrar glimma!

Men skutan lastar än, ej färdig är den;
Skall förr'n den seglar hem från sydligt haf,
Ta dyrbar last, sen barlast lossats af.

Hvad tiden lider, när sitt slut dock färden,
Och hälsans sydfukt har mitt skepp om bord,
Då jag styr stäfven in mot hemmets jord.

Meran, ⁵ $\frac{1}{4}$ 1879.

Foglås.

Där låg ett hem vid Vetterns väna stränder,
 Ett hem så fridfullt och så skönt tillika,
 Och varma hjärtan slogo där och rika. —
 Däröfver minnet nu sitt solljus sänder.

När våren kom med blomsterfyllda händer
 Och vinterns makter sågos undan vika,
 Hur barnens sinnen då till Foglås fika!
 Hvar vår ny kärlek till det hemmet tänder. —

Se gamle prosten står med öppna armar
 Och hälsar rörd; men barnaskaran larmar
 Med jubelrop, som glädja morfars öra. —

O, barndomstid, för länge sen försvunnen!
 O, barndomsnäjd, af mig ej återfunnen:
 Jag räds att minnets sköna trollverld störa!

Arco, ²⁰/₄ 1879.

Sång

af *Paul Heyse.*
Öfvers.

Sköna ungdom! Vill Du fly
Ren? Du var mig länge blid.
Då på armen Du mig bar,
Skön och god mig världen var,
Altjämt ny
Altjämt fröjdfull ro och strid.

Flyktig ej din gunst och såld
Liksom fala tärnors var.
Du blott kräfde blyg och nöjd
Skänk för skänk och fröjd för fröjd,
Och med våld
Höll jag dig i flykten kvar.

Liksom när, i sorg försänkt,
Ungmön skils från vännen kär:
Än en kyss, en sista än,
Än en vink. — Från fjärran sen
Tärbestänkt
Duken svängs och hälsning bär.

Ack jag ser Dig snart ej mer,
Hör Din röst dock än en gång
Locka ej från fjärran så!
Aftonstjärnan i det blå
Ren sig ter,
Sömnen flyktar för Din sång.

Meran, ²²/₁₁ 1878.

Innehåll.

	Sid.
Nytt lif	3.
Till min mor	4.
Rosens död	5.
Nyårsbref till — —	6.
Indignatio facit versus	7.
Mig säg, hur sånger födas	8.
Léon Gambetta	9.
Rhenfallen vid Schaffhausen	10.
Till mitt fädernesland	11.
Hemlängtan	12.
Fogläs	13.
Sång, öfversättning	14.

1001850712

